

Recenzja

Rozprawy habilitacyjnej Mgr. Sławomira Drozda pt. : „Kształtowanie wybranych zdolności koordynacyjnych dziesięcioletnich chłopców“.

Narastający ubytek aktywności ruchowej w życiu współczesnej młodzieży, przedstawia się w dyskoordynacji podstawowych lokomocyjnych ruchów. Dlatego też ukazuje się niezbędnym w szkolnym wychowaniu fizycznym celowo rozwijać poszczególne zdolności koordynacyjne. Przedstawiona praca habilitacyjna Mgr. Sławomira Drozda, PhD. ma za cel badawczo sprawdzić skuteczność celowo zostawionego programu rozwoju umiejętności koordynacyjnych dziesięcioletnich uczniów, w trakcie osmiu tygodni, w trzech tygodniowych lekcjach wychowania fizycznego.

Na wstępie teoretycznym autor w logicznej kolejności zajmuje się charakterystyką, strukturą i przeglądem literatury o wybranym problemie. Detailnie analizuje poszczególne koordynacyjne umiejętności w szkolnym wieku i prezentuje to aktualnymi anatomiczno-fizjologicznymi wynikami badań, co świadczy o jego dobrym przeglądzie w tym zakresie. Teoretyczny wstęp habilitant zawiera przeglądem środków diagnostycznych do identyfikacji zdolności koordynacyjnych. W tej części przedstawia fundowany przegląd krajowej i zagranicznej literatury.

Cel jego pracy jest trafnie sformułowany i autor spełnia go realizowanym badaniem. Na spełnienie wytyczonego celu wybrał sobie jednogrupowe, jednofaktorowe pedagogiczne badanie. Ze względu na liczebność zbioru badawczego $n = 81$ i trwanie eksperymentu / osiem tygodni/ są wyniki wystarczająco bezsporne i bez zbioru kontrolnego. Wybrane metody zbioru i ocenianie eksperymentalnych danych są ze względu na wyniki dotychczasowych badań adekwatne. Metodyka pracy udziela wystarczające informacje o przebiegu eksperymentu i tak też możliwość jego powtórzenia.

Wynikowa część pracy zawiera wymagane podstawowe wstępne i końcowe dane eksperymentalne. Zrozumiało brzmi graficzne i percentualne wyrażenie ilości uczniów u których doszło do poprawy, ewent. do pogorszenia wyczynów w poszczególnych testach. Tym poglądowo i rzeczowo logicznie weryfikuje się podstawowa hipoteza pracy. Odpowiedź na drugie naukowe pytanie i weryfikację trzeciej cząstkowej hipotezy autor szuka na podstawie wyników inkorelacyjnej macierzy między wynikami testów i przyrostów

wydajności w wybranych koordynacyjnych zdolnościach, które dane testy identyfikują. W tych miejscach habilitant dopuszcza się określonych uchybień w interpretacji wzajemnych stosunków. Stwierdzony mało ważny stosunek wynikami testów statycznej i dynamicznej równowagi / tab 7, str. 63 / sygnalizuje, że te dwa testy z określonym prawdopodobieństwem nawiedzają odmienne jakości równoważnych zdolności / statyczną i dynamiczną/ i z tego powodu nie mogą te dwa testy wzajemnie się zastępować. Na odwrót dwa testy przestreniwo-orientacyjne i dwa testy połączenia ruchu wyznaczają się wzajemną zależnością, to znaczy z określonym prawdopodobieństwem dotyczą się tych dwóch zdolności koordynacyjnych i mogą się do pewnego stopnia wzajemnie zastępować. Korelacja między przyrostkami w testach poszczególnych zdolności / tab. 9, str. 65 / ukazuje się mniej-więcej formalnie i ma małą wartość wymówienia .

Część wynikowa pracy co do wielkości, ukazuje się stosunkowo zwięzła. Potrzebno by było przedstawić więcej porównań z dotychczasowymi badaniami , jako też dowiadomości pedagogiczne z realizacji programu nauczania. Dołączony program – rozwój koordynacyjnych ćwiczeń uporządkowany jest na bardzo wysokim poziomie / opis ćwiczeń, dawkowanie, skierowanie / Jest wkładem dla szkolnej i treningowej praktyki. Zalecam jej opublikowanie. Praca zawiera wszystkie neleżności naukowego kwalifikacyjnego dokumentu / formalnie i pod względem treści/ Podsumowanie jest uporządkowane trafnie i logicznie w języku polskim i słowackim, jako też bogaty rejestr / 289/ bibliografii.

Pytania :

1. Dlaczego w części wynikowej nie są przedstawione wartości testu Wilcoxa, gdy w metodyce przedstawia się korzystanie z niego , ?
2. Na podstawie jakich stwierdzonych danych zestawiono rysunki : 12... 17 ?
3. Na podstawie jakich stwierdzonych faktów sformułowane zakończenie, że po przerwaniu aplikacji szczególnych ćwiczeń koordynacyjnych, doszło do stagnacji poziomu obserwowanych zdolności koordynacyjnych, jeżeli eksperyment w przebiegu osmiu tygodni nie przerwano ?

Zakończenie

Praca potwierdza istniejące fakty o tym, że celowy rozwój zdolności koordnacyjnych w warunkach szkolnego Fizycznego wychowania jest możliwy i potrzebny, zwłaszcza w okresie młodszego wieku szkolnego. Poszerza poznanie w edukologii sportu i jest wkładem dla szkolnej i sportowej praktyki. Autor we swej pracy okazał wymagane teoretyczne i metodologiczne przygotowanie samodzielnie rozwiązywać naukowe problemy. Na podstawie przedstawionej pracy habilitacyjnej, jej pomyślnej obrony i spełnieniem wymaganych scientometrycznych wskaźników Wydziału Sportu i Uniwersytetu Preszowskiego, polecam udzielić Mgr. Sławomirowi

Drozdowi, PhD. Naukowo-pedagogiczny tytuł „docent” / doktor habilitowany/ w w dziedzinie edukologii sportowej.

W Preszowie 3 maja 2011

prof. PhDr. Michał Belej, CSc.

/-/ nieczytelny podpis